

bella kon melden, ze het niet laten zou.

— Inderdaad, maar waar zijn de vrouwen dan?

— Wellicht in veiligheid, maar ergens waar ze niet weg kunnen, zonder gevaar te loopen.

— Waar?

— Ja, dat weet ik ook niet.

— Ik wacht nog tot morgen vroeg. Zijn ze dan niet hier, dan ga ik op zoek.

— Om zelf in handen van de politie te vallen. Dat is nutteloos gevaar zoeken. Wacht tot wij weten waar Nora en Arabella zijn en dan kunnen wij, als ze werkelijk gevangen zitten, pogingen aanwenden om hen te verlossen.

— Tot morgen vroeg wacht ik, zei Robert, en dan ga ik, kost wat kost, op zoek, al moest ik terug naar Calmpthout keeren.

— Doe dat maar, sprak Bertrand. Verliefd hebben geen ooren, en ge zult uw gansch leven verliefd blijven.

— Ik hoop het.

— Een ongeneesbare kwaal, zei Speldemans. Daar is nog geen kruid voor gewassen. Gelukkig heeft de ziekte hare plezante kanten.

ZESDE HOOFDSTUK.

NIET STEEDS IS DE LIEFDE BESTENDIG VAN DUUR.

Nora en Arabella waren, zonder verontrust te worden, te Capellen gekomen.

Niemand had aandacht op hen gegeven, en in het dorp werden de twee bedelaressen evenzoo bejegend.

Ze bleven er rondwandelen, tot de stoomtram vertrok, en traden in een wagon, waarin geen andere menschen zich bevonden.

Nora sprak geen woord.

Zij bleef voor zich uitkijken.

Na eenige oogenblikken barstte ze in snikken los.

Zij bracht de handen voor de oogen.

— Een zakdoek, zei ze tusschen hare snikken.

— Dien zullen we in ons arm plunje niet vinden, antwoordde Arabella.

— Zelfs geen zakdoek.

Na eenige zilte druppels met het achterste harer hand te hebben weggevaagd, kon Nora hare tranen bedwingen.

Zij werd kalmer.

— Liefste kind, sprak ze tot hare vroegere kamenier, ik moet u eene bekentenis doen, die me bang maakt.

— Zeg het mij, Nora, het zal u verlichten.

— Ik durf bijna niet.

— Ge weet dat ik een geheim bewaren kan.

— Ons bestaan is tegenwoordig een hel.

— Inderdaad, in den laatsten tijd hebben we al wat moeten lijden.

— Den eenen of anderen dag worden wij voor goed gevangen genomen, en moeten we, naast de vagebonden, op 't schandebankje plaats nemen.

— Helaas!

— Men zal ons veroordeelen.

— Mij staat dat zeker te wachten. U zal men wellicht buiten de zaak stellen.

— O, ik zou u ook redden.

— Dat weet ik, beste Nora.

— Ik vrees de schande.

— Dat begrijp ik... Reeds meermalen heb ik me afgevraagd, hoe gij dit leven leiden kondt, gij, die in de weelde en het kalm bestaan der rijke wereld zijt grootgebracht en er een gedeelte uwer jeugd hebt gesleten.

— Ik heb het mij zelf dikwijls afgevraagd. Ik heb Robert onuitsprekelijk liefgehad.

Arabella keek Nora doordringend aan.

— Gehad?

Nora blikte haar met angst in de oogen aan.

— Is dat uw geheim?

De dochter der gravin knikte bevestigend.

— Gij bemint Robert niet meer?

— Neen, dat niet, maar de liefde, welke ik hem toedraag, is zoo sterk niet meer als vroeger.

— Gij hebt genoeg van het vagebonden-leven?

— Misschien is het dat.

— Ik ook.

- Wat wilt ge zeggen?
- Bertrand is de man niet, die mij gelukkig kan maken.
- Arabella!
- En ik tracht ook naar een kalmer bestaan. Ik ben wel de dochter van Jan den koetsier, maar ik voel toch dat ik eene andere inborst bezit, dat ik fijner van gevoel ben, dan de ruwe man, die mijn vader is.
- Ja, uw vader is gemaakt om op die wijze te leven. Bertrand is echter een fijngevoelig mensch.
- Dat is waar, doch ik bemin hem niet genoeg, om met hem dat vagebonden-leven te slijten. Ik ben een betere plaats waard in de samenleving. Is dat niet zoo, ik denk het toch. Ik zou willen vrij zijn, zonder kommer voor den dag van morgen, zonder steeds te moeten vreezen, als ik des 's avonds slapen ga, 's anderdaags in eene gevangenis te zullen ontwaken.
- Dat leven doet mij ook aan rust en zorgeloosheid denken.
- Ik ben van plan niet naar de woning van Jef den Duivel te gaan.
- Waar wilt ge dan heen?
- Ik weet het niet. De wijde wereld in.
- Een meisje alleen! Dan bedreigen u nog grooter gevaren.
- Toch niet. Ik kan wellicht ergens onder dak komen als gouvernante of bovenmeid.
- Men zal u vragen waar ge vroeger gewoond hebt.
- 't Is waar.
- Getuigschriften eischen.
- Inderdaad.
- Het is in onze wereld zoo gemakkelijk niet, als men eens gefaald heeft, terug tusschen de zoogenaamde brave en eerlijke menschen te verschijnen, opnieuw in hun midden te worden opgenomen.
- Wat moet ik doen? Terug bij de bende komen, dat doe ik niet.
- De bende?
- Is het geene bende, die vereeniging van vier dieven, die er maar op uit zijn, de menschen te bestelen?
- Lang bleef Nora nadenken, zonder een woord te spre-

ken.

- Tranen parelden weer op hare wangen.
- Er werd in haar binnenste een lange en wreede kamp gestreden tusschen liefde en walg voor dit kommervol bestaan.
- Eindelijk sprak ze:
- Wilt ge bij mij blijven?
- Hoedat?
- Als gezelschapsjuffer.
- Ik begrijp niet...
- Bij mijne moeder. Ik keer niet meer terug.
- En zij barstte in tranen los.
- Ja, dan wil ik bij u blijven.
- Ik dank u. Zoodra we te Antwerpen komen, gaan we naar het huis van mijn moeder. Ik hoop wel dat men er mij zal willen ontvangen.
- Men zal gelukkig wezen u weer te zien.
- Laat het ons hopen.
- Zoodra ze in de Scheldestad waren aangekomen, begaven de twee vrouwen zich naar de woning van de barones van Grobbendonck.
- Deze was eene stokoude vrouw geworden.
- Het verdriet had diepe groeven in haar gelaat gegrift en haar hoofdhaar sneeuw wit gemaakt.
- Zij ontving hare dochter zeer koel.
- Nora wilde zich in de armen haren moeder werpen, doch werd door de gravin zacht afgeweerd.
- Moeder! Moeder! kreet Nora.
- De liefde voor mijn kind is in mijn hart gedoofd, zei de moeder langzaam, met zwakke stem, als met moeite sprekend. Gij hebt mij geheel gebroken, en al het gevoel in mijn hart is gedood.
- Moeder, vergiffenis!
- Alles is u vergeven. Ge kunt hier blijven en over alles beschikken. Ik heb den moed niet meer om me met iets te bemoeien. De rentmeester weet alles. Ik verlang de laatste dagen van mijn leven in vrede en ver van de menschen door te brengen. Dat besluit heb ik genomen te Grulen. Ik zal er nooit, voor welke reden ook, op terugkomen.
- Ik blijf thans voor goed bij u, moeder.

— Tot die vagebond weer voor u verschijnt en u meetroont.

— O, neen!

— Ik ken dat... Tot groote oneer van ons geslacht koestert gij liefde voor dien kerel, en ge zult die niet kunnen versmoren. Gij bezit de wilskracht der van Grobbendonck's niet!

— Ik blijf hier, wat er ook moge gebeuren.

— Het is wel. Gij zijt van stonde aan hien de meesteres. Schik alles zooals gij het verkiest, maar laat me met vrede.

— Ge zult veranderen, moeder, als ge ziet hoe ik mijne buitensporigheden betreur en alles weer goed wil maken.

— Ik geloof het niet.

— Laat mij het beproeven.

— Handel hier zooals gij wilt, ik herhaal het u.

— Moeder, laat mij u omhelzen.

— Als gij er aan houdt?

— Kunt ge zoiets vragen?

De gravin bood hare wang.

Nora drukte er de lippen op en sidderde.

Het was als marmer, dat ze zoende: hard en koud.

— Zoen mij op het voorhoofd, moeder, om mij te overtuigen dat ge mij werkelijk alles vergeeft.

Zij wierp zich op de knieën.

De gravin bukte zich en raakte met hare lippen Nora's voorhoofd even aan.

De smart had de gravin van Grobbendonck tot een levend lijk gemaakt.

— Moeder! O, moeder! kreet Nora.

Ze verloor het bewustzijn en rolde op het tapijt.

De gravin keek nu voor de eerste maal Arabella aan, die bij de deur der kamer was blijven staan.

— Wie zijt gij, meisje?

— De kamenier van mejuffer Nora.

— Verzorg dan uwe meesteres... Ik zal een bediende schellen.

Zij verwijderde zich met langzamen, afgemeten tred, onhoorbaar op het tapijt, als een geest die verdween, zonder Nora een blik te gunnen.

Zij wierp zich op de knieën. (Blz. 398)

Zooals hij gezegd had, ging Robert des anderendaags op inlichtingen uit.

Hij wilde — al kostte het hem dan ook zijne vrijheid — weten wat er met Nora gebeurd was.

Slim, als hij was, en dan ook dadelijk in staat, om uit een feit eene gevolgtrekking te maken — menschen, die met zulk een sterken geest bedeed zijn, en niet weten dat deze zoo snel werkt, beweren wel eens dat ze een voorgevoel hebben, alhoewel dit voorgevoel alleen te danken is aan den logischen arbeid hunner hersenen — dacht Robert dadelijk aan de gravin van Grobbendonck.

Hij had bemerkt dat Nora in den laatsten tijd zeer afgetrokken was geweest, hem zelfs min of meer ontvlucht was, en terughoudend had gezwegen, als hij naar de oorzaak daarvan vroeg.

Toen had hij dit als een voorbijgaande gril beschouwd, en er niet al te veel acht op geslagen, maar nu kwam hem alles weer helder voor den geest, en maakte hij er dadelijk gevolgtrekkingen van.

— Zij was dat onrustig bestaan aan 't betreuren, zei hij, en ze heeft nu van de gelegenheid gebruik gemaakt om mij te ontvluchten. Het kan niet anders zijn. De beste inlichtingen kan ik bekomen in het hotel der gravin van Grobbendonck en, wat er ook gebeuren moge, ik zal ze daar gaan halen.

Hij vermomde zich in een ouden heer, met langen grijzen baard en grooten bril, en begaf zich naar de Meir.

Het hotel van Grobbendonck was potdicht gesloten. Al de luiken der ramen waren dicht, zoodat het huis geheel verlaten scheen.

— Zonderling, dacht Robert. Wat mag er toch geschied zijn? Zou de gravin overleden zijn? Is er een ongeluk gebeurd met Nora?

Een oogenblik bleef hij aarzelend voor de woning staan. Wat te doen?

Aanschellen?

Het was een gevaarlijk spel.

Men zou hem kunnen herkennen, bijzonderlijk als hij inlichtingen nam over de gravin.

Hij zag naar de overzijde, waar een wijnhuis geopend geworden was sedert de gravin van Slewang hare woning

met haar zoon Arnold verlaten had.

Veel was er op dien korten tijd veranderd, zooals dit in al de hoofdstraten van eene zich geheel vervormende stad het geval is.

— Misschien kan men mij hierover inlichten, sprak Robert. Beproeven wij het.

Hij begaf zich naar den drankwinkel — een rijkelijk ingerichte wijnzaal — en bestelde een glas champagne.

— Is hierover iemand dood?

— Toch niet, mijnheer. De bewoners zijn vertrokken, ik geloof naar Duitschland. Het huis is te koop, en de rentmeester, die het thans bewoont, kan u alle inlichtingen bezorgen.

— Het is toch de gravin van Grobbendonck, die daar woonde, niet waar?

— Ja, mijnheer.

— A la guerre comme à la guerre, dacht hij. Ik moet het weten. Ik wil zekerheid erlangen, al verloor ik er mijne vrijheid bij.

Hij begaf zich naar het hotel van Grobbendonck en schelde aan.

Eene hem onbekende vrouw opende de poort.

— Is de heer rentmeester thuis?

— De heer Peeters?

Op goed valle het uit, antwoordde de vagebond:

— Ja, de heer Peeters.

— Kom binnen.

Zij leidde Robert in het spreekkamertje, naast den ingang, dat hij zeer wel kende.

— Peeters, zeide hij, ik herinner mij geen Peeters...

Dat zal een nieuwe rentmeester zijn, die na ons hier gekomen is. De hemel geve het.

De rentmeester trad in het vertrek.

Robert had hem nooit gezien.

— Wat verlangt u? vroeg de heer Peeters.

— Dit huis is te koop?

— Zooals u zegt...

— Ik wensch het te zien.

— Gelieve mij te volgen.

De rentmeester toonde den vagebond heel het huis, dat deze beter kende dan de man die hem rondleidde.

Daarna keerden zij terug in het spreekkamertje.

Voorwaarden en koopprijs had Robert met den rentmeester, onder het in oogenschouw nemen der vertrekken, reeds besproken.

— Ik heb vernomen, dat de gravin van Grobbendonck naar Duitschland vertrokken is?

— Ja, naar een kasteel, dat ze in den omtrek van Königswinter bezit. Het is een schoon oord, op de boorden van den Rijn.

— Op haar ouderdom Antwerpen verlaten, en om er nooit meer terug te keeren, vermits zij hare woning hier te koop stelt. Ik begrijp dat niet.

— U hebt de gravin gekend?

— Van naam en aanzien, ja.

— U zijt van Antwerpen?

— Zooals ge zegt.

— Dan zult ge de geschiedenis der dochter van de gravin wellicht ook kennen?

— Ik heb destijds gelezen en hooren vertellen, dat de dochter opgelicht werd door Robert en Bertrand. Is het dat wat ge bedoelt?

— Ja, opgelicht met hare volle toestemming.

— Zoo goed ken ik de zaak niet.

— Welnu, ik zal u in vertrouwen mededeelen, alhoewel mevrouw mij verboden heeft er een woord over te spreken, dat mejuffer Nora — zoo heet de jonge gravin — het vagebondenleven vaarwel heeft gezegd en bij hare moeder is teruggekeerd.

— Ha!

— Gij begrijpt van hier dat, na al wat er gebeurd is, de jonge gravin hier in de hooge wereld niet meer zou geduld worden, en daarom heeft de moeder besloten met hare dochter te Königswinter te gaan wonen.

— Zoo.

— En ik geloof dat er wel wat vrees bij is ook: namelijk voor de vagebonden, die wel zouden durven terug komen, om de jonge vrouw op te eischen. Ze zijn voor alles in staat.

— Dat zullen ze niet doen.

— Hoedat? Wat wilt ge zeggen?

— Wel, ik gis dat Robert, die, naar ik gelezen heb, de

jonge gravin vurig liefheeft, haar niet met geweld zal willen terugnemen.

De rentmeester keek Robert met verbaasde blikken aan, en zei glimlachend:

— Gij schijnt er meer van te weten dan ik, mijnheer. Zijt ge soms een familielid van mevrouw de gravin van Grobbendonck?

— Ik ben de echtgenoot van de jonge gravin.

— Hé? De echtgenoot? Gij?

De verbazing van den rentmeester was nu ten duidelijkste op diens gelaat te lezen.

Robert glimlachte flauw.

— Ge denkt dat er iets in mijn bovenkamer niet op zijn plaats zit, niet waar?

— De echtgenoot van...

— Ja, van Nora.

Robert legde bedaard zijn bril af en ontdeed zich van zijn langen grijzen baard en pruik.

— Ik ben Robert.

— Wat zegt ge? Gij zijt...

— De makker van Bertrand.

De rentmeester was als door den bliksem getroffen.

Ware de bezoeker in een olifant veranderd, de heer Peeters zou niet erger versteld staan kijken hebben.

— Ik zeg u wie ik ben, sprak Robert met trillende stem, moeite doende om de aandoening te overmeesteren, die hem had aangegrepen, omdat ge aan de gravin zoudt kunnen melden, dat ik hier ben geweest. Ge moet me dat beloven. Zult ge dat doen?

Het duurde een paar minuten, eer de rentmeester de spraak terugkreeg.

— Ja, dat zal ik doen.

— En voeg er bij, dat Nora's vlucht mij het hart heeft opengereten, mij een wonde heeft geslagen, die nimmer genezen zal. Ge kunt ook schrijven, dat ze niet hoeft te vreezen, dat ik haar zal lastig vallen. Ik eerbiedig hare gevoelens, haar besluit. Zij heeft mij menigen zonnigen dag in het donker leven geschonken. Ik ben er haar dankbaar voor. Meer heb ik niet te zeggen.

Hij deed baard en pruik weer aan en bevestigde den bril op den neus.

— Nog eene vraag: Is Nora met hare moeder alleen vertrokken?

— Neen, een kamenier, die met haar medegekomen was, is met haar insgelijks naar Duitschland gegaan.

— Haar naam? Kent ge hem?

— Wacht eens... Geen gewone naam...

— Arabella?

— Juist. Dat is het.

— Ik weet genoeg... Ik ga u in dat kamertje opsluiten, opdat ge mij niet zoudet volgen... Leg uw horloge hier op tafel... binnen een tiental minuten moogt ge roepen om er uit te geraken... Gehoorzaamt ge niet, dan bekoopt ge het met uw leven... Begrepen?

De rentmeester was meer dood dan levend.

Hij liet zich op een stoel zinken, haalde zijn uurwerk te voorschijn en legde het op de tafel.

— Vaarwel.

Robert verliet het vertrek, sloot de deur achter zich met den sleutel en stapte haastig buiten. Hij begaf zich naar de Teniersplaats, deed een voorbijrollend huurrijtuig stil houden en sprak tot den koetsier, terwijl hij in de koets sprong:

— Suikerrui.

Juist tien minuten later begon de rentmeester met de vuisten op de deur van het spreekkamertje te bonzen en werd door zijne vrouw uit zijn gevangenschap verlost.

Een uurtje later was de brief voor Nora op de post, waarin de rentmeester, met alle mogelijke bijzonderheden, het bezoek van Robert in het hotel der Meir mededeelde.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN